

τῇ κοινωνίᾳ, εἰς ἣν δέον νὰ ἀναπτυχθῶσι καὶ νὰ γίνωσιν ἀντιληπτοὶ οἱ ἀπαραίτητοι ὑγιεῖνοι ὅροι, οἱ συντελοῦντες εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐημερίαν τοῦ ἀτόμου, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς χώρας. Κύριον δὲ μέσον, δι' οὗ κατορθοῦται ἡ παρεμπόδισις καὶ πρόληψις τῆς περαιτέρω μεταδόσεως διαφόρων μολυσματικῶν νοσημάτων, εἶναι ἡ ἀπολύμανσις, ἥτις καὶ ἐπιφέρει τὴν καταστροφὴν τῶν μικροβίων.

Ἀθῆναι, Σεπτέμβριος τοῦ 1908

ΚΩΝ. ΒΑΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

ΟΛΓΑ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΑΙΡΕΤΙΚΗ καὶ σπανία καλλιτεχνικὴ φυσιογνωμία. Σπανία διὰ δύο ἀρετὰς ἀξιοθαυμάστους. Διὰ τὸ τραγοῦδι τῆς καὶ τὴν πέννα τῆς. Εἶνε καλλιτέχνης τοῦ ὅσματος καὶ τῆς γραφίδος. Ἡ φωνὴ τῆς, μέταλλον πολὺτιμον φωνῆς soprano lyrique με διαύγειαν, με ἔντασιν καὶ με ἔκτασιν ἀσυνήθη καὶ ἐκπληττουσαν, διατηρεῖ τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα καὶ εἰς τῆς μπάσας νότες, καὶ τι σπάνιον διὰ soprano leggera. Ἰδιαιτέρον γνῶρισμα τοῦ ὅσματος τῆς εἶνε ἡ ἑκφρασις. Ἐκφράζει ὅσον οὐδεμία ἴσως ἑλληνίς καὶ ὅσον πολὺ ὀλίγαι ξέναι ἐξοχότητες. Ἄν καὶ τελεία κάτοχος τῆς τέχνης τοῦ ᾄδειν, θυσιάζει ἐνίοτε τὰς σχολαστικὰς μικρολογίας χάριν τῆς ἐκφράσεως. Ἦμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι δὲν φάλλει ἀπλῶς, ἀλλὰ κλαίει

γελαῖ, πονεῖ χαίρει ἐκάστοτε. Καὶ δι' αὐτὸ τὸ ὅσμα τῆς συγκινεῖ, συναρπάζει, γοητεύει, κατακτᾷ. Ὡς λογογράφον, τὴν γνωρίζουν ὅσοι ὑπέστησαν τὴν δριμύτητα τῆς πέννας τῆς. Γράφει ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Ρεβέκκα** καὶ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μετὰ τὰς ἄλλας γραφούσας ἑλληνίδας. Ὅταν γράφῃ, τὴν φανταζόμεθα «ἄρματωμένην ὅαν ἀστακὸν», διότι μετὰ τὸ χαριτολόγον καὶ καυστικὸν κονδύλι τῆς κτυπᾷ, πληγώνει, δαγκώνει, φαρμακώνει. Ἀλλὰ μετὰ τὴν χάριν καὶ λογικὴν δύναμιν καὶ εὐσυνειδησίαν, ὥστε νὰ ὑποφέρουν τὰ ἔξυπνα πλήγματά τῆς καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμη, καθ' ὧν κατευθύνονται. Ἐν δίστιχον τοῦ κ. Diamond αὐτοσχεδιασθέν ἕν τινα συναναστροφῇ, χαρακτηρίζει ἀρκετὰ τὴν κ. Παπαδιαμαντοπούλου :

Αὐτὴ εἶνε δυσπρόστατη· δὲν εἶν' ἀπλὴ γυναικα·

Εἶν' ἄγγελος ὅαν τραγοῦδῃ, διάβολος ὡς Ρεβέκκα!